

Sygn. akt IV Ca 396/16

Sygn. akt IV Cz 464/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie SO: Elżbieta Jaroszewicz, Wanda Dumanowska

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko A. M.

o wydanie

na skutek apelacji pozwanej i zażalenia powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 marca 2016r., sygn. akt IX C 478/15

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 w ten sposób, że w miejsce nakazania pozwanej wydania powodowi samochodu osobowego marki S. (...) nr rejestracyjny (...), nr nadwozia (...) nakazać pozwanej wydanie powodowi kluczyków oraz dokumentów wyżej wymienionego samochodu,

b) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...) (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

2. oddala apelację pozwanej,

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego,

4. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt IV Ca 396/16

IV Cz 464/16

UZASADNIENIE

Powód G. K. wniósł o nakazanie pozwanej A. M., aby wydała powodowi samochód osobowy marki S. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), (...) (...) (...) (...) B., myjkę do okien K. (...) (...), łóżko M. (...) (...) O. T. (...), spinki stalowe do mankietów marki A. nr (...) i drukarkę B. (...). Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powód wywodził, że pozostawał z pozwaną w związku konkubenckim przez kilka lat. Pozwana A. M. wyprowadziła się z domu powoda na początku stycznia 2015 roku, zabierając ze sobą ruchomości objęte żądaniem pozwu, a będące wyłączną własnością powoda.

Pozwana A. M. domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana przyznała, że strony przez (...) lat pozostawały w konkubinacie, a przez (...) lat wspólnie zamieszkiwały. Zarzuciła jednocześnie, że jest współwłaścicielką samochodu marki S. (...) i stanowi on współwłasność stron, wobec czego na równi z powodem jest uprawniona do władania nim. Utrzymywała także, że nigdy nie była w posiadaniu spinek do mankietów, których wydania powód się domaga, zaś pozostałe ruchomości objęte żądaniem pozwu stanowią jej własność, gdyż powód przedmioty te pozwanej darował.

W toku procesu powód cofnął pozew w części co do żądania nakazania pozwanej wydania spinek stalowych do mankietów marki A. nr (...).

Wyrokiem z dnia 2 marca 2016 roku Sąd Rejonowy wS. nakazał pozwanej A. M., aby wydała powodowi G. K. samochód osobowy marki S. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), (...) (...) (...) B., myjkę do okien i luster K. (...) (...), łóżko (...) (...) O. T. (...) / (...) i drukarkę B. (...) (punkt 1 sentencji) i umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (punkt 2 sentencji). Nadto zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego (punkt 3 sentencji) i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 449 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 4 sentencji).

Przedmiotowe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach. Powód G. K. i pozwana A. M. przez (...) lat pozostawali w konkubinacie, a przez (...) lat wspólnie zamieszkiwały w domu stanowiącym aktualnie własność powoda, położonym w (...). W drugiej połowie 2014 roku stosunki pomiędzy stronami uległy pogorszeniu, a na początku stycznia 2015 roku pozwana A. M. wyprowadziła się od powoda. Wyprowadzając się pozwana zabrała ze wspólnego miejsca zamieszkania stron samochód osobowy marki S. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), (...) (...) (...) (...) B., myjkę do okien K. (...) (...), łóżka M. (...) O. T. (...) i drukarkę B. (...).

Podczas wspólnego zamieszkiwania i pożycia strony nie prowadziły wspólnych finansów, jak również nie miały wspólnego rachunku bankowego. Opłaty za mieszkanie i media ponosił powód, który także finansował większość codziennych zakupów, jak żywność, środki czystości, itp. Pozwana A. M. partycypowała częściowo finansowo w zakupie przedmiotów urządzenia domowego, jak np. przedmioty wyposażenia kuchni w postaci naczyń kuchennych, jak również w razie potrzeby robiła niezbędne codzienne zakupy żywnościowe i środki czystości. Zajmowała się też prowadzeniem domu i utrzymaniem w nim porządku, w którym spędzała więcej czasu niż powód. W czasie trwania konkubinatu strony robiły sobie wzajemnie prezenty w postaci odzieży, czy biżuterii. Planowały także dalszą wspólną przyszłość, a powód zakupił pozwanej pierścionek zaręczynowy za kwotę 8.000 złotych.

Samochód marki S. (...) nr rej. (...) został zakupiony przez powoda (...) roku za cenę 9.500 złotych. Został on zarejestrowany na rzecz powoda i na rzecz pozwanej w tym celu, aby pozwana mogła korzystać ze zniżki ubezpieczeniowej. Z samochodu tego korzystała przede wszystkim pozwana A. M., która wówczas dojeżdżała do pracy w S., a samochód powód zakupił w celu ułatwienia pozwanej dojazdów do pracy i z pracy. Myjkę do okien i luster K. (...) plus powód zakupił (...) roku i oświadczył wówczas pozwanej, że kupił jej myjkę, aby ułatwić mycie okien w domu, w którym strony wspólnie zamieszkiwały. (...) (...) został zakupiony przez powoda (...) roku i był następnie przez niego użytkowany, a łóżko (...) (...) O. T. – (...) roku. Łóżko również było użytkowane przez strony.

Drukarkę B. (...) podarował powodowi jego kolega T. N., który w ten sposób zrealizował swoje zobowiązanie finansowe wobec powoda. Zarówno powód, jak i pozwana z niej korzystali, z tym, że pozwana częściej w związku z wykonywaną pracą w zawodzie psychologa.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy przez pryzmat art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c., Sąd I instancji zauważył, że poza sporem między stronami była okoliczność, iż pozostawały one w konkubinacie przez (...)lat, a przez (...) lat wspólnie zamieszkiwały i prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. W czasie wspólnego pożycia strony czyniły sobie wzajemnie prezenty w postaci zakupów odzieży, ubrań, biżuterii, itp. Troszczyły się także wzajemnie o siebie, a powód G. K. wielokrotnie podkreślał, że zależy jemu na ułatwieniu pozwanej życia codziennego, dojazdów do pracy, utrzymywania domu w porządku i czystości. Strony niewątpliwie miały plany zalegalizowania ich nieformalnego związku, skoro pozwana otrzymała od powoda wartościowy pierścionek zaręczynowy. Bezsporna była także ta okoliczność, że wszystkie ruchomości objęte żądaniem pozwu – za wyjątkiem spinek metalowych do mankietów, co do których powód ostatecznie cofnął pozew – pozwana A. M. zabrała wyprowadzając się z domu powoda na początku stycznia 2015 roku i aktualnie znajdują się one w jej posiadaniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że nieformalne związki partnerskie (konkubinaty) nie są w systemie polskiego prawa cywilnego prawnie reglamentowane, wobec czego w przypadku konieczności dokonania wzajemnych rozliczeń pomiędzy stronami takiego związku po ustaniu konkubinatu należy poddać ocenie charakter związku łączącego strony przed jego ustaniem, wzajemnych relacji i stosunków majątkowych stron pozostających w nieformalnym związku. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że istnieje możliwość odzyskania подарowanych w trakcie trwania nieformalnego związku partnerskiego pieniędzy i przedmiotów wartościowych, jednak partner musi udowodnić, że druga strona dawała mu podstawy do stwierdzenia, iż związek będzie trwał dłużej. Przysporzenie dokonane dobrowolnie przez jednego z partnerów na rzecz drugiego motywowane właśnie faktem pozostawania w związku partnerskim może stać się świadczeniem nienależnym w przypadku rozstania stron z uwagi na odpadnięcie zamierzonego celu świadczenia (jeżeli celem świadczenia, którego zwrotu żąda partner jest pozostawanie stron w nieformalnym związku partnerskim).

Zdaniem Sądu I instancji powód wykazał, że pozwana – w momencie dokonania zakupu przedmiotów objętych żądaniem pozwu – dawała mu podstawy do stwierdzenia, że ich związek będzie trwał przez dłuższy czas, co było celem jego świadczenia. Dokonując zakupu samochodu, myjki do okien i łóżka z materacem G. K. miał na celu uzyskanie od pozwanej świadczenia w postaci pozostawania w związku z pozwaną. Strony się rozumiały, wzajemnie się wspierały, tworzyły nieformalny związek jeszcze w połowie roku 2014 roku, chciały być razem. Zatem oczekiwania powoda, że pozwana dawała podstawy, by twierdzić, że związek będzie kontynuowany także po zakupie ruchomości objętych żądaniem pozwu, były po stronie powoda całkowicie uzasadnione. Jednakże zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty. W połowie 2014 roku między stronami zaczęły się nieporozumienia, zaś sama pozwana oficjalnie na początku 2015 roku wyprowadziła się z mieszkania powoda. Tym samym, wobec odpadnięcia celu jaki, przyświecał powodowi w chwili dokonywania owych przysporzeń, jego świadczenia na rzecz pozwanej należało uznać za nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

Sąd wyjaśnił, że w części objętej żądaniem nakazania pozwanej wydania spinek stalowych do mankietów marki A. nr (...) pozew został cofnięty, na co pozwana wyraziła zgodę. Cofnięcie pozwu w tej części było w jego ocenie dopuszczalne, albowiem czynność ta nie była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierzała do obejścia prawa.

Z tego też względu postępowanie w tej części zostało umorzono na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c.

Znosząc wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego Sąd miał na względzie tę okoliczność, że powód cofnął w części pozew, a nadto – że obydwie strony w niniejszym procesie reprezentowane były przez fachowych pełnomocników.

O kosztach procesu w punkcie 4 wyroku orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c., wyrażających zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania.

Pozwana A. M. zaskarżyła powyższy wyrok apelacją w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 4 sentencji, domagając się jego zmiany w tym zakresie poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c., poprzez uznanie, że świadczenie powoda było nienależne, ponieważ zamierzony przez niego cel świadczenia nie został osiągnięty.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Jednocześnie na podstawie art. 383 k.p.c., zwrócił się zamiast o nakazanie pozwanej wydania samochodu osobowego marki S. (...), nr rej. (...), o nakazanie jej wydania kluczyków i dokumentów do w/w pojazdu.

Powód zaskarżył zażaleniem postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie 3 sentencji przywołanego wyżej wyroku, domagając się jego zmiany, poprzez zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zażalenie wniesione przez powoda, okazało się zasadne.

Wskazać należy, że mając na uwadze treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku były prawidłowe. Sąd I instancji właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy, kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania. Dokonał także prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonych przez powoda roszczeń. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowiły jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i stanowiskiem Sądu Rejonowego.

W realiach rozpoznawanej sprawy powód domagał się od pozwanej zwrotu ruchomości, w postaci samochodu osobowego marki S. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), (...) (...) (...) (...) B., myjki do okien K. (...) (...), łóżka M. (...) O. T. (...) i drukarki B. (...), które nabył w czasie, gdy strony żyły w konkubinacie. W świetle zebranego materiału dowodowego nie budził wątpliwości fakt, iż środki na zakup opisanych wyżej ruchomości pochodziły z majątku powoda. Przy czym w przeważającym zakresie korzystała z nich pozwana. Poza sporem pozostawała również okoliczność, iż strony rozstały się, a pozwana wyprowadzając się zabrała ww. przedmioty.

Prawo polskie nie zawiera całościowej, ani fragmentarycznej regulacji pozamałżeńskich wspólnot osobisto-majątkowych i dlatego traktuje się je jako związki faktyczne prawnie indyferentne. Konkubinacjom jest - co do zasady - wyłącznie stanem faktycznym. Ze względu na to, że prawo nie reguluje statusu konkubinatu, a niedopuszczalne jest stosowanie do nich przepisów dotyczących stosunków majątkowych wynikających z zawarcia małżeństwa, konieczne jest poszukiwanie podstaw rozliczeń w obrębie określonych instytucji prawa cywilnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie w wydanych przez siebie orzeczeniach wskazywał, iż wymaga to każdorazowo uwzględnienia konkretnych okoliczności sprawy oraz specyfiki wynikającej ze splotu stosunków osobisto-majątkowych, ukształtowanych w ramach danego

związku. Wszystkie rozliczenia na gruncie prawa cywilnego powinny być dokonywane na podstawie przepisów odpowiednich do treści stosunków ukształtowanych w relacjach między określonymi podmiotami. Jedną z instytucji prawa cywilnego, która może zostać wykorzystana do rozliczenia konkubinatu, jest bezpodstawne wzbogacenie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2000r., sygn. IV CKN 32/00 (OSN – Izba Cywilna rok 2000, Nr 12, poz. 222, str. 43) wprost stwierdził, iż do rozliczeń majątkowych pomiędzy osobami pozostającymi w trwałym związku faktycznym (konkubinacie) mogą mieć zastosowanie przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

Zgodnie z art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

W myśl z kolei art. 410 § 2 k.c., świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Przesłanka "nieosiągnięcia zamierzonego celu świadczenia" (art. 410 § 2 k.c.) jest spełniona wtedy, gdy jego celem było otrzymanie świadczenia ekwiwalentnego, do spełnienia którego odbiorca nie był zobowiązany (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2002 r., III CKN 1500/00 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Jeżeli celem świadczenia było pozostawanie stron w nieformalnym związku partnerskim, to jego brak (utrudniający kontynuowanie związku) wskazuje na istnienie między stronami porozumienia woli odnoszącego się do podstawy tego świadczenia. Roszczenie znajduje w tym zakresie podstawy w treści art. 410 § 2 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 czerwca 2006 r., I ACa 131/06 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Porozumienie stron, będące przesłanką żądania zwrotu świadczenia na podstawie art. 410 § 2 k.c. w związku z "nieosiągnięciem zamierzonego celu świadczenia", dotyczyć może tylko samej podstawy świadczenia, nie zaś jego ewentualnego zwrotu. Nie można wymagać od powoda aby wykazał, że z pozwaną zawarł, choćby konkludentnie, umowę, z której wynikałoby, że zakończenie związku stron będzie skutkować zwrotem świadczeń, które pozwana w trakcie trwania tego związku otrzymała od powoda. W sprawie zatem nie jest istotne, czy wspomniany cel, który powód miał na względzie przekazując pozwanej składniki majątkowe, wynika z umowy stron. Istotne natomiast jest, czy powód spełniając świadczenie miał na celu uzyskanie od pozwanej ekwiwalentnego świadczenia, do którego nie była prawnie zobowiązana, a którym było pozostawanie w nieformalnym związku (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., II CK 342/05 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Nienależne świadczenie stanowi postać bezpodstawnego wzbogacenia obejmującą, stosownie do art. 410 § 2 k.c., określenie sytuacji, z których zaistnieniem połączony został obowiązek zwrotu otrzymanego świadczenia. Jedną z nich, której odpowiada roszczenie o zwrot świadczenia (kondykcja), jest nieosiągnięcie zamierzonego celu świadczenia, ponieważ nie ziściło się zobowiązanie przyjmującego świadczenie. Chodzi tu zatem o osiągnięcie celu świadczenia, odnoszącego się do przyszłego zobowiązania, do którego powinno dojść w przekonaniu świadczącego. Przyjęte zostało, że konieczne jest, aby cel świadczenia był objęty wstępnym porozumieniem stron co do podstawy prawnej świadczenia, ale nie stanowiącym jeszcze zawarcia umowy. Porozumienie to wskazywać powinno na zgodne zaakceptowanie, że odbiorca otrzymuje świadczenie tylko ze względu na oczekiwany cel. Oświadczenie woli spełniającego świadczenie, wskazujące na cel tego świadczenia w postaci zobowiązania, które powinno powstać, nazywane jest w doktrynie "skłanianiem" odbiorcy do "niewymuszonego zachowania", do którego on nie chce lub nie może się zobowiązać. Wskazuje ono na świadomość celu działania świadczącego i odbiorcy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2015 r., IV CSK 772/14 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

W ocenie Sądu Okręgowego powód wykazał, iż w czasie dokonania zakupu objętych żądaniem pozwu ruchomości, był przekonany, że stworzy z pozwaną trwały związek. Strony, które od dłuższego czasu prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, były ze sobą tak blisko i tak dobrze się rozumiały, że G. K., chcąc zapewnić skarżącą o swoich uczuciach i poważnych zamiarach, podarował jej drogi pierścionek zaręczynowy. A. M. pierścionek przyjęła, czym niejako utwierdziła powoda w przekonaniu, że planuje spędzić z nim przyszłość. G. K. dokonując więc zakupu spornych

ruchomości, miał uzasadnione podstawy, by zakładać, że stworzy z pozwaną długotrwały i szczęśliwy związek. Nie ulega wątpliwości, że nabywając samochód osobowy marki S. (...), chciał niejako ułatwić swojej ówczesnej partnerce dojazd do pracy i powroty do domu, w którym oboje mieszkali. Kupując myjkę do okien, miał z kolei na uwadze fakt, że to jego partnerka zajmuje się należącym do niego domem i na niej spoczywa m.in. wątpliwa przyjemność mycia w nim okien. Jeśli zaś chodzi łóżko M. (...) O. T. (...), (...) (...) (...) (...)B. oraz drukarkę B. (...), to stanowiły one wyposażenie domu i służyły bezsprzecznie obu stronom.

W świetle zebranego materiału dowodowego Sąd II instancji nie ma wątpliwości, iż dokonując zakupu ww. przedmiotów i oddając je do użytku A. M., G. K. miał na celu uzyskanie od pozwanej świadczenia w postaci pozostawania w związku. Trudno bowiem przypuszczać, by przyjął do swego domu, a następnie mieszkał przez około(...)lat z osobą, z którą nie wiązałby przyszłości. Nie sposób też przypuszczać, by starał się ułatwić dotarcie do pracy (zakup i udostępnienie samochodu), czy wykonywanie zwykłych prac domowych (zakup i udostępnienie myjki) i obowiązków zawodowych (udostępnienie drukarki i (...)), obcej i obojętnej mu kobiecie, od której nie oczekiwałby nic w zamian.

Skoro więc na początku 2015 roku pozwana zakończyła związek z powodem i wyprowadziła się z jego domu, to cel jaki przyświecał powodowi w chwili dokonywania owych przysporzeń, okazał się niemożliwy do spełnienia. W konsekwencji zabrane przez A. M. z domu powoda ruchomości, należało uznać za świadczenia nienależne w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

Zauważyć jednocześnie należy, że w toku postępowania pozwana wydała powodowi samochód osobowy marki S. (...), nr rej. (...), nr nadwozia (...), pozostawiając sobie kluczyki do niego oraz jego dokumenty.

Zgodnie z art. 383 k.p.c., w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jednakże w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się można nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz zawarty w odpowiedzi na apelację wniosek powoda, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1a sentencji.

Sąd II instancji podzielił jednocześnie stanowisko strony powodowej zawarte w złożonym zażaleniu, że w niniejszej sprawie nie zaistniały szczególne okoliczności, umożliwiające odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami zastępstwa prawnego powoda. Pozwana przegrała postępowanie przed Sądem Rejonowym i zgodnie z art. 98 k.p.c., winna była zwrócić stronie przeciwnej poniesione koszty, w tym również koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.217 zł (1.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika - § 6 pkt 4 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie + 17 zł opłata od pełnomocnictwa).

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1b sentencji.

Na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja pozwanej jako bezzasadna podlegała oddaleniu (punkt 2 sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (punkt 3 sentencji).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (punkt 4 sentencji).